

afhængigt af Loddet, om Ministeriet blev dømt eller ikke. Men det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 4de Valgkreds førte dette meget rigtig videre: Naar et Ministerium bestandig skrider frem paa den Bane og begaar det ene Overgreb efter det andet og faaer den ene Sag paa sig efter den anden, har det al Sandsynlighed for sig, at det dog engang vil blive dømt, at Loddet dog vil træffe saaledes, at det bliver dømt, og denne ene Gang er jo saa god nok for alle. Om det ikke bliver dømt første Gang og ikke anden eller tredje Gang, vil det nok blive dømt fjerde eller femte Gang, og saa rammer jo altfaa det fulde Ansvar. Seg vil ikke hermed have sagt, at jeg kan bifalde eller tiltræde Lovforslaget i Et og Alt, saaledes som det foreligger, men det er jo muligt, at naar det gaar til videre Behandling, vil man finde Anledning til at forandre det i det One eller det Andet. Seg har kun villet udtale som min Mening og begrundede den, at saaledes som Lovforslaget er, og efter det Princip, som ligger i det, kan det være ret godt stiftet til at opfylde sin Hensigt, idet en Domstol, sammenfat paa den Maade, i tidligere eller senere vil komme til at dømme det paagældende Ministerium, som bliver tiltalt for den, og at det altfaa vel kan være en Hemske, en Uffrækkelse for et Ministerium fra at risikere at gaa udenfor Grundloven eller i det Hele taget foretage sig Noget, som det ikke maa, og som det kan vide kan medføre Ansvar og Straf for det. Det, som jeg savner ved Lovforslaget, naar jeg skulde nævne en Ting uden at komme ind paa Enkeltheder, det er Fastsættelsen af en eksklusiv Magt bagved, som kan garantere Udførelsen af saadanne Rigsretsdomme, saa snart de blive domfældende. Det er jo som bekendt nemlig ikke nok, at man har en Domstol, og at den affiger en Døm, men der maa staa en fysisk Magt bagved, som er i Stand til at fremtvinge Dommens Udførelse og Udførelse, saafremt denne ikke med det Gode finder Sted. Seg kan altfaa for mit Vedkommende ikke have Noget imod at stemme for Lovforslagets Overgang til 2den Behandling, og jeg slutter med, som jeg begyndte: det er et Forsøg paa en Grundlovsforandring, det er den første Blænder, om jeg saa tør kalde det, paa en Bane, paa en Vej, som vi efter min Mening i langt videre Udstrækning blive nødte til at komme ind paa, blive nødte til at sætte al vor Kraft paa.

Scharling: Seg skal ikke trætte det høje Thing med en længere Smødegagelse af, hvad der fremkom fra den ærede Ord-

fører (Holstein-Vedreborg); thi jeg maa tilstaa, at det ikke paa nogen Maade har rokket det Mindste ved den Opfattelse, jeg havde af Forslaget og gjorde gjældende i mit første Foredrag. Naar den ærede Ordfører nu søgte at henvise til adskillige andre Rigsretter i forskjellige Lande, eller de tilsvarende Domstole der for at vise, at man der havde lignende Bestemmelser som i hans Forslag, skal jeg bemærke i al Almindelighed først, at en saadan Paapegen af, at enkelte Momenter kunne findes i det Land, andre i det Land og maaske andre igjen i et tredje Land, slet ikke beviser, at man virkelig har faaet noget Brugbart ud af det; thi man faaer ikke et brugbart Resultat ved saaledes at samle enkelte Bestemmelser frem fra forskjellige Landes Lovgivning og tage dem ud af deres Sammenhæng. Naar den ærede Ordfører særlig nævnte Norges Rigsret, skal jeg kun sige, at efter de der indvundne Erfaringer kunde jeg ikke betragte det som noget særlig Tilløkkende at sætte den i Stedet for vor Rigsret, men der har man jo dog anset det for rigtig at bibeholde Højesteretsassessorer. Naar den ærede Ordfører dernæst særlig henviste til og dvælede ved den østerrigiske Forfatning, saa maa jeg rigtignot tillade mig at bemærke, at her passer i ganske forbausende Grad hans Udtalelse om, at det kun er Ordet Lodtrækning, der er fælles, og iøvrigt kan jeg acceptere hans Signelse, at der ikke er større Lighed end mellem en WC og et juridisk Værk, thi hvortil anvendes Lodtrækning i den østerrigiske Lov? Netop til det stift Modsatte af det, hvortil den anvendes i det her foreliggende Forslag. I det foreliggende Forslag skal Lodtrækning bruges til muligvis at tildelebringe et ulige Antal Repræsentanter for hvert af de to Thing, for at man ikke skal komme til det Resultat, at Stemmerne staa lige, naar begge Thing ere lige stærkt repræsenterede; men ifølge den østerrigiske Forfatning er det stift Modsatte Tilfældet. Der anvendes Lodtrækning, naar den Anklagede har benyttet sin Ret til at udskyde nogle af de valgte Dommere, saaledes at der bliver 12 Dommere tilbage og deriblandt det samme Antal af de af hvert Thing valgte Dommere. Altfaa netop for at sikkre, at der altid er lige mange Dommere valgte af hvert Thing, anvender man Lodtrækning i Østerrig, men i dette Forslag netop for at naae til et ulige Antal, saa jeg tror, jeg har Ret til at sige, at det kun er Ordet Lodtrækning, der er fælles. Iderligere skal jeg endnu blot bemærke, at den østerrigiske Forfatning giver den Garanti, at der til Domfældelse kræves mindst $\frac{2}{3}$ af Stemmerne. Derimod skal jeg